

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXV 1. STUDENI BROJ 21
A. D. 1904 – A. M. 6032

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske kule	311
Znakovi propadanja	311
Test molitvenog sastanka	311
Panika 1913.	312
Japan i kršćanstvo	313
Mjerenja Velike piramide	313
Potruga za krvlju pomirenja	313
Prestanite činiti zlo, naučite činiti dobro	314
Duhovna i životinjska opijenost	319
Odgovori na zanimljiva pitanja	321

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

POGLEDI SA STRAŽARSKE KULE

ZNAKOVI PROPADANJA

„Ljubitelji užitaka više nego ljubitelji Boga.” – 2.
Tim. 3:4.

Dr. Hall, predsjednik Union Theological Seminaryja u New Yorku, nedavno je izjavio: „Svi se radujemo izvanrednom rastu i izvrsnim značajkama američke civilizacije te smo zadovoljni relativno dobrim stanjem u društvu, ali dublje ispitivanje društvene strane našeg američkog života otkriva situaciju koja uzrokuje sve samo ne zadovoljstvo.

„Zaprepašteni smo i duboko zabrinuti što se moralni standard američkog života pogoršava. U užurbanosti svakodnevnih aktivnosti zapanjili smo svijet, ali moralno brzo nazadujemo – tako brzo da čovjek zanijemi od kontrasta pri posjetu nekim od zemalja Starog svijeta.

„Ja sam potpuni optimist, ali nisam slijepi optimist. Osjećam i znam iz opažanja da religija ima malo, ako uopće ima, udjela u našoj današnjoj američkoj civilizaciji. Ovo je žalosno stanje stvari i dužnost je svakoga od nas učiniti sve što možemo kako bismo zaustavili ovu plimu ravnodušnosti. Naš obiteljski život nije onakav kakav bi trebao biti i ne treba se čuditi kada shvatimo opću apatiju ljudi u pogledu njihove duhovne dobrobiti.”

Doktor Hall je trebao očekivati upravo takve rezultate predavanja evolucije i 'više kritike' u Unionu i drugim teološkim sjemeništim. A to je tek početak. Dvadeset godina doktor i njegovi suradnici sijali su sjeme nevjere: sada su iznenađeni prvim uzorcima usjeva. Nisu uspjeli procijeniti da je obični laik pošteniji od svoje svećeničke braće: kada izgube vjeru u Bibliju i nadnaravnu religiju, uskoro će odbaciti forme i ceremonije povezane s njima. Neki klerikalni viši kritičari i agnostici učinili bi isto da nisu tražili čast i da se ne okreću „svaki za svojim dobitkom u svom kraju” ili denominaciji. – Iza. 56:11.

TEST MOLITVENOG SASTANKA

„Uobičajena je stvar u selima i ruralnim područjima pronaći crkve u kojima molitveni skup nema čak ni znakove života. Jednako je uobičajeno u mjestima i gradovima među većim crkvama, gdje se članstvo penje na stotine, pronaći, relativno govoreći, šaćicu ljudi, uglavnom žena, okupljenih na tjednom molitvenom sastanku, dok bi se razumno moglo očekivati da će biti prisutni deseci, ako ne i stotine. Situacija je zabrinjavajuća, ako ne i alarmantna, i ako se uskoro ne nađe lijek, taj susret Crkve koji je iznad svih ostalih vitalan za njezin život i rad, nestat će. Ne vjerujemo da je nestala potreba za molitvenim susretom ili njegova istinska korisnost, ali smo uvjereni da se mnogi naši ljudi trebaju ponovno

osvijestiti u pogledu svoje odgovornosti i njegove vrijednosti za njih same i zajednicu u kojoj žive.” – *Kanadski Baptist*.

Da, test molitvenih sastanaka je dobar pokazatelj. Gdje god pravi kršćani nađu mogućnost sastati se sredinom tjedna za zajedništvo s Gospodinom i jedni s drugima, sigurno će u tome pronaći zadovoljstvo. Duh Gospodnji će ih ispuniti, a Njegova Riječ će ih ohrabriti – „Gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam i ja među njima.”

Drago nam je što možemo reći da zajednica u Alleghenyju ima ovaj dokaz duhovnog života. Šest sastanaka ove prirode održava se svake srijede navečer u različitim okruzima koji graniče s Alleghenyjem. Prisutnost se kreće od sedam do trideset osoba, a oni najredovitiji obično su najozbiljniji i duhovno najživlji. Nadamo se da će ova ljubav prema molitvi, slavljenju i međusobnom zajedništvu o duhovnim temama i iskustvima tjedna sve više i više biti karakteristika svih onih „na ovom Putu” – svih čitatelja Stražarske kule.

KONGREGACIONALISTI UZBUNJENI

„Voditelji Kongregacijske crkve, posebno oni na Zapadu, uznemireni su zbog izvješća koje je upravo objavilo njihovo tijelo u državama Illinois, Iowa i Michigan. U sve tri države kongregacionalizam je izgubio članstvo prošle godine, a u dvije od njih i pohađanje nedjeljne škole. Spomenuti vođe ističu svojoj braći da su u ovim državama uvjeti najprikladniji od svih država, bez izuzetka Nove Engleske, za puritanski rast. Ipak, on je bio manji. Članstvo u svim državama je oko 120.000, ili nešto više od jedne šestine cjelokupnog članstva Kongregacijske crkve, što je gotovo jednako članstvu istog tijela u Massachusettsu. Ovi vođe traže uzrok i lijek. Kao glavni uzrok navode previše 'više kritike', a premalo prave religije. Oni ističu da su te države ispunjene obrazovnim institucijama.” – *Secular Press*.

Ono što, čini se, najviše uzbuđuje vjerske klerikalne krugove jest svaki znak opadanja broja članova. To je bolna točka. To znači manje propovjednika ili manje plaće, i prirodno budi uzbunu. Sada su brojke i bogatstvo preveliki. Kad bi se „pšenica” samo mogla okupiti, proučavati Božju Riječ i naučiti nešto o širinama i dužinama, visinama i dubinama velikog božanskog plana vjekova i ljubavi koju on predstavlja, bili bi bogato blagoslovljeni, a velike većine dobronamjernog, ali neposvećenog i nevjerničkog kukolja moglo bi se lakše riješiti. – Ne boj se, stado malo. „Bog nije izabrao mnogo velikih, mudrih ili plemenitih” – da budu nasljednici Kraljevstva koje će uskoro biti uspostavljeno u moći i velikoj slavi kako bi blagoslovljeno „kukolj” i „sve obitelji na zemlji.”

PANIKA 1913.

„Postoji nešto gotovo jezivo u pomisli da panika u financijskom i poslovnom svijetu ima naviku ponavljati se u tako redovitim intervalima da smo, ako se to ne spriječi, mi ovdje u Sjedinjenim Državama osuđeni pretrpjeti još jednu kataklizmu u poslovnom svijetu 1913. godine. Čini se da bismo, s obzirom na devetogodišnje upozorenje, trebali biti u stanju preduhitriti takvu katastrofu. Ipak, moramo se suočiti s činjenicom da su tijekom posljednjih sto godina Sjedinjene Države pogađale povremene konvulzije opisane vrste, u intervalima od gotovo točno dvadeset godina, s najavljujućim simptomima poremećaja u približno srednjim intervalima.

„Prva prava panika u domaćem trgovačkom svijetu u devetnaestom stoljeću bila je 1814. – kao ishod rata 1812., zakona o isključenju i embarga; sljedeća je bila 1837. – 1839., nakon propasti Banke Sjedinjenih Država, divljeg bankarstva i špekulacija zemljištem, s 33 000 rezultirajućih stečajeva, što je više od tri puta više od današnjeg prosječnog godišnjeg ukupnog broja; nakon toga je došao veliki preokret 1857. godine, kao posljedica prevelike ekspanzije bankovnih kredita i carinskog zakonodavstva; zatim poremećaj iz 1873., uzrokovan pretjeranim špekulacijama nakon Građanskog rata; i konačno, najozbiljnija panika u našoj povijesti, 1893. godine, zbog pretjeranog davanja kredita u trgovačkim i drugim sektorima. Ispresijecajući ovih pet padova u područje nerazumnog straha, bile su i manje panike: one iz 1818., 1826. i 1829., zbog carinskih zakona koji su uznemirili poslovanje; ona iz 1848. koja je bila odraz poremećenih prilika u Europi; ona iz 1864., koja je izgubljena iz vida zbog nemira koji su se dogodili završne godine Pobunjeničkog rata; istočnjački trgovački i bankovni kreditni poremećaj 1884., odjek Baringsova sloma 1890., i posljednja, ali ne manje važna među tim poremećajima takozvane manje klase, mučna likvidacija ili odgođena panika 1903.

„Ovaj kratki pregled jasno pokazuje da je neki nedovoljno shvaćeni psihološki ili sociološki zakon u prošlom stoljeću imao nepogrešiv utjecaj na stvaranje ciklusa prosperiteta, panike i likvidacije koji su potresali domaći poslovni svijet. Isto tako naglašava, na način koji bi trebao biti poznat svakom bankaru i poslovnom čovjeku, da će 1913. godine zasigurno nastupiti dvadesetogodišnja ili velika panika. Nije bilo mnogo toga u aferama Mississippi kompanije ili South Sea Bubblea što nije bilo udvostručeno u naravi, barem u onome što je bilo u podlozi nasilne likvidacije cijena vrijednosnica koje su toliko unizile bogatstvo milijuna u upravo protekloj godini.

„Teorija je sve više rasla, s obzirom na likvidaciju bez panike 1903., da se s jačim i većim bankama,

lancima bankarskih kuća, klirinškim kućama, kombinacijama industrija i trgovačkih poduzeća panika može spriječiti, baš kao što je civilizacija pronašla lijekove za razne bolesti koje tijelo baštini. Ali strah, koji je osnova panike, jest poput lopova u noći. Rijetko se može predvidjeti. Niti jedna solventna banka ili trgovac ne bi mogli ispuniti sve svoje obveze ako bi se od njih to bezuvjetno zatražilo, u jednom trenutku. Neopravdano povećanje kredita u odnosu na rezerve, u slučaju nužde, uvijek će vjerojatno ubrzati krizu, nakon koje pada kula od karata. Opasnosti od promocije poduzeća, prevelike kapitalizacije, nepotrebnog širenja kredita bile su i još uvijek se prečesto zanemaruju. Devet godina je dugo vrijeme za pripremu kako bi se izbjegla navedena nepredviđena situacija. No, to je i vrijeme u kojemu postajemo prosperitetni i bezbrižni, i u kojemu zaboravljamo.”

Vjerujemo da je gornji isječak iz The Saturday Evening Posta. Tiskamo ga ne zbog njega samog kao puku zanimljivost, već i zato što se tako usko podudara s našim očekivanjima utemeljenima na Božanskoj Riječi – u vezi sa završetkom „Vremena pogana” u listopadu 1914., kada će uslijediti „vrijeme nevolje kakve nije bilo otkako postoji nacija”; anarhično razdoblje koje će, u božanskoj providnosti, biti praćeno vladavinom Kraljevstva vječne pravednosti.

Naši čitatelji će se prisjetiti da smo protekle dvije godine izražavali mišljenje da neće biti vremena za opću paniku i sljedeće godine depresije, a zatim još jedan postupni uspon i još jednu paniku prije 1914., te da smo stoga očekivali samo privremeno zatišje svjetskog prosperiteta sada (kao što se trenutno doživljava), nakon čega slijedi razdoblje razumnog prosperiteta rastućih razmjera koje traje nekoliko godina. Ipak, savjetujemo posvećenima da paze da ih ne opterete brige ovoga života i potraga za bogatstvom. Tražite najprije Kraljevstvo. Sve dok možemo shvatiti da smo nasljednici toga, možemo se osjećati „bogatima pred Bogom.” „Sve je vaše, jer vi ste Kristovi, a Krist je Božji.”

BLAGO ETIOPIJE

Odavno je poznato da kralj Menelek od Abesinije (Afrika) tvrdi da je izravni potomak Salomona preko etiopske kraljice od Sabe; ali dokazuje za to tek je nedavno otkrio H. LeRoux, francuski znanstvenik. LeRoux je dobio dopuštenje da posjeti otoke Svetog jezera, gdje je u polusrušenom samostanu otkrio dokumente napisane na drevnim papirnatim pergamentima (papyrusima) koji datiraju iz vremena posjeta kraljice od Sabe kralju Salomonu i pripisuju njemu očinstvo prvog kralja Meneleka.

Naš dopisnik izjavljuje da LeRoux uživa veliku naklonost kralja, ili negusa, Meneleka, te mu je dano dopuštenje da pregovara o izgradnji željezničke pruge

u Abesiniji i da izvrši daljnja istraživanja na otocima tog svetog jezera, Zonai. Ovi otoci, koje do dana kada ih je posjetio LeRoux nijedan bijeli čovjek nije vidio osim u daljini, prošarani su drevnim samostanima. Većina ih je u ruševinama, a samo je nekoliko njih naseljeno nekim redovnicima koji nemaju ni znanja ni moći shvatiti važnost blaga koje se nalazi unutar zidova njihovog prebivališta. Naime, poznato je da su u vrijeme velike muhamedanske invazije, prije otprilike 400 godina, sve svete relikvije i blago nacije, svi povijesni zapisi i zapravo sve vrijedno, spakirani u samostane na otoku Zonai i tamo skriveni kako bi ih se zaštitilo od pljačke i uništenja od strane muslimana.

Predaja u Abesiniji i vjerovanje u znanstvenom svijetu Europe govore da su izvorni židovski Kovčeg saveza – koji je sadržavao Mojsijeve ploče Zakona i sve ostalo blago Salomonova hrama, a koji je nestao iz Jeruzalema u vrijeme takozvanog babilonskog sužanjstva – židovski prvosvećenici poslali na sigurno u Abesiniju. Općenito se vjeruje da će Kovčeg saveza, zajedno sa svim ostalim relikvijama koje su se nalazile u Svetinji nad svetinjama Salomonova hrama, biti pronađen na nekom od tih samostanskih otoka jezera Zonai.

MJERENJA VELIKE PIRAMIDE

„Jesmo li sasvim sigurni u točnost mjerenja prolaza Velike piramide kako je navedeno u trećem svesku djela Milenijsko svanuće? Vidio sam još jedno mjerenje silaznog prolaza (3465 inča umjesto 3416 inča), za koje se kaže da je iz spisa prof. Piazzija Smytha”, kaže čitatelj.

Nemamo razloga dovoditi u pitanje točnost brojki navedenih u trećem svesku Svanuća. Sve su preuzete iz rada prof. Piazzija Smytha pod naslovom Naše nasljeđe u Velikoj piramidi. Štoviše, jedan je prijatelj predao rukopis tog poglavlja prof. Smythu prije nego što je objavljen te nije uočena nikakva greška u brojkama. Ilustracije je također pripremio prof. Smyth.

Napominjemo, međutim, da je zanimanje prof. Smytha bilo usredotočeno na gornje odaje piramide i prolaze koji su vodili prema gore. Mnogo se manje brige i preciznosti očituje u njegovu bavljenju svim ostalim dijelovima piramide. Kao dokaz tome služi razlika u dva crteža u trećem svesku koji prikazuju ovaj prolaz prema dolje i „jamu” na njegovu kraju. Na prednjem prikazu donji ili ravni dio silaznog prolaza proteže se do osne linije piramide, što čini gotovo polovicu duljine „jame”. Ilustracija koja prikazuje

JAPAN I KRŠĆANSTVO

Da se Japanci ne kristijaniziraju, već samo civiliziraju, pokazuju stajališta jednog japanskog sveučilišnog profesora, citirana u časopisu Booklovers' Magazine kako slijedi:

„Naše je carstvo posolilo sva mora koja su se u njega ulijevala. Zapad se ne može nadati da će kristijanizirati Japan kada je naša ambicija japanizirati kršćanstvo i prenijeti nove doktrine, evanđelje racionalne etike, milijunima u Aziji. S vremenom ćemo otići u Kinu – zapravo, već smo tamo – sa skladnim spojem najboljih pravila budizma, konfucijanizma, bushida, brahmanizma, Herberta Spencera, kršćanstva i drugih sustava mišljenja, i mislim da ćemo imati malo problema probuditi prirodno agnostički um Kineza za prosvjetljenje moderne slobodne misli. Vjerujemo da će kozmopolitsko evanđelje, koje tolerira postojanje, ali minimizira snagu molitava, prinosa, svetišta, hramova, crkava, litanija i bogova, te se više bavi sadašnjim vremenom i odnosom čovjeka prema čovjeku, stvoriti prekrasnu reformaciju u Aziji. Pouzdano vjerujemo da je Japanu dodijeljeno da predvodi svijet u ovoj novoj intelektualnoj eri napretka čovječanstva.”

„Sustav prolaza” piramide (Milenijsko svanuće, svezak III., stranica 333) prikazuje to potpuno drugačije – prikazuje udubljen i oštećen pod koji počinje prije nego što se dosegne okomita os. Pažljivo proučite ilustracije i zabilježite na što mislimo.

Prikaz na stranici 333 napravljen je u mjerilu i, budući da ga je pripremio tadašnji škotski kraljevski astronom, trebao bi biti točan, ali brojke koje smo naveli (3416 inča sežu (u „jamu” na ovom dijagramu, odnosno do „jame” na prednjem prikazu) na okomitu os piramide. Stoga ne vidimo kako bi ikakva veća mjera za prolaz bila moguća. Izmjerite sami koristeći ljestvicu danu na dijagramu na stranici 333. Ako nemate odgovarajuće mjerilo, upotrijebite komad krutog papira kao mjernu traku i zatim je prislonite na ljestvicu.

U vrijeme urednikova posjeta piramidi 1892. godine, prolaz prema dolje bio je pun krhotina i očito je dugo bio u takvom stanju, budući da je pronađen samo jedan Arapin koji je išta o tome znao. Bio je to prilično star čovjek koji je prije mnogo godina asistirao prof. Smythu. Urednik stoga, kao ni drugi koji su mjerili posljednjih godina, nije mogao utvrditi ništa novo u pogledu „prolaza prema dolje”.

POTRAGA ZA KRVLJU POMIRENJA

Sljedeće će biti zanimljivo štivo mnogim našim pretplatnicima. Riječ je o izvješću o primjedbama koje je iznio jedan stari Hebrej na sastanku „misije”.

Primjećujemo da je Bog tako uredio stvari s obzirom na tjelesni Izrael da, čak i da su posjedovali sveta mjesta na kojima je bilo određeno prinostiti žrtve, ne bi

imali svećenika kvalificiranog za njihovo prinošenje. Nijedan Židov koji danas živi na svijetu ne bi mogao dokazati svoje pravo na svećeničku službu dokazivanjem svog podrijetla od Arona. Pretpostavlja se da su Židovi po imenu Levy i Cohen pripadali levitskom plemenu, ali to nisu mogli dokazati kako bi se kvalificirali za službu prema svom Zakonu. S pravim svećenikom i prinošenjem „boljih žrtava”, Gospodin je na najučinkovitiji način ukinuo pralike (tipove). Pomalo će tjelesni Izrael shvatiti istinu – oni će „pogledati onoga koga su proboli” – oni će ga prepoznati kao Velikog svećenika koji je „samoga sebe prinio kao žrtvu”. Hvala Bogu za jamstva Njegove Riječi o ovoj temi u Rim. 11:25–33.

Svjedočanstvo slijedi:

„Ovo je tjedan Pashe među vama, moja braćo Židovi, i dok sam sjedio ovdje razmišljao sam kako ćete ga svetkovati. Uklonit ćete sav kvasac iz svojih kuća; jest ćete maces – beskvasni kruh – i pečeno janje. Pohadati ćete službe u sinagogi i provoditi rituale i upute Talmuda, ali zaboravljate, braćo moja, da imate sve osim onoga što je Jehova tražio prije svega. Nije rekao: 'Kad vas vidim da jedete maces ili janje, ili idete u sinagogu', nego je Njegova riječ bila: 'Kad vidim krv, mimoići ću vas.' Ah, braćo moja, to ne možete ničim zamijeniti. Morate imati krv, KRV, KRV!”

Dok je ponavljao ovu riječ sa sve većim naglaskom, njegove su crne oči upozoravajuće bljesnule, a njegovi židovski slušatelji zastenjali su pred njim. „Krv!” To je strašna riječ za onoga koji štuje drevne svete spise, a ipak nema žrtvu. Kamo god da se okrene u Knjizi, susreće krv, ali koliko god tražio, ne može je naći u današnjem judaizmu. Nakon nekoliko minuta stanke, patrijarhalni starac nastavi otprilike ovako:

„Rođen sam u Palestini prije gotovo sedamdeset godina. Kao dijete su me učili čitati Zakon, Psalme i Proroke. Rano sam išao u sinagogu i učio hebrejski od rabina. Isprva sam vjerovao onome što su mi govorili, da je naša vjera prava i jedina. No, kako sam rastao i pažljivije proučavao Zakon, bio sam zapanjen mjestom koje je krv imala u svim tamo navedenim ceremonijama, a jednako tako i njezinom potpunom odsutnošću u ritualima kojima sam bio poučavan. Uvijek sam iznova čitao Izlazak 12 te Levitski zakonik 16 i 17. Posljednja su me poglavlja posebno tjerala da zadržim, dok sam razmišljao o velikom Danu

pomirenja. Danju i noću jedan bi mi redak odzvanjao u ušima: 'Krv je ta koja vrši pomirenje za dušu.' Znao sam da sam prekršio Zakon. Trebalo mi je iskupljenje. Godinu za godinom, toga sam se dana tukao u prsa priznajući svoju potrebu za tim; ali to je trebalo učiniti krvlju, a krvi nije bilo!

„U svojoj nevolji konačno sam otvorio srce jednom učenom i poštovanom rabinu. Rekao mi je da je Bog ljut na svoj narod. Jeruzalem je bio u rukama pogana, hram je uništen, a muhamedanska džamija podignuta je na njegovu mjestu. Jedino mjesto na zemlji gdje se usuđujemo proliti krv žrtve, u skladu s Ponovljenim zakonom 12 i Levitskim zakonikom 17, bilo je oskrnavljeno, a naš narod raspršen. Zato nije bilo krvi. Bog je sam zatvorio put za obavljanje svečane službe velikog Dana pomirenja. Sada se moramo okrenuti Talmudu, osloniti se na njegove upute i pouzdati se u Božju milost i zasluge otaca.

„Pokušao sam biti zadovoljan, ali nisam mogao. Nešto mi je u srcu govorilo da je Zakon nepromijenjen, iako je naš hram bio uništen. Ništa drugo osim krvi nije moglo okajati dušu. Nismo se usudili proliti krv za pomirenje nigdje drugdje osim na mjestu koje je Gospodin izabrao. Tako smo ostali potpuno bez pomirenja. U svojoj nevolji postavljao sam samo jedno veliko pitanje.

„Imao sam više od trideset godina kada sam napustio Palestinu i došao u Carigrad, s tim neodgovorenim pitanjem u mislima i dušom krajnje zabrinutom zbog svojih grijeha. Jedne sam noći hodao uskim ulicama toga grada, kad sam vidio natpis koji govori o skupu za Židove. Radoznalost me navela da otvorim vrata i uđem. Baš kad sam sjeo, čuo sam čovjeka kako govori: 'Krv Isusa Krista, njegova Sina, čisti nas od svakoga grijeha.' Bilo je to moje prvo upoznavanje s kršćanstvom. Bez daha sam slušao govornika kako objašnjava da je Bog objavio da 'bez prolijevanja krvi nema oprostjenja', ali da je dao svog jedinorođenog Sina, Jaganjca Božjeg, da umre, i svima koji su se uzdali u Njegovu krv bila su oprostena sva njihova bezakonja. Ovo je bio Mesija iz pedeset i trećeg poglavlja Izaije; ovo je bio onaj koji pati iz 22. Psalma. Ah, braćo moja, konačno sam našao krv pomirenja! Povjerovao sam u to i sada volim čitati Novi zavjet i vidjeti kako su sve sjene Zakona ispunjene u Isusu. Njegova je krv prolivena za grešnike. Zadovoljio je pravdu i jedino je sredstvo spasenja za Židove ili pogane.”

PRESTANITE ČINITI ZLO, NAUČITE ČINITI DOBRO

– IZA. 1:1-9, 16-20 – 20. STUDENOGA. –

Izaija je bio jedan od najvećih Gospodnjih proroka. Ne samo da je njegova poruka izražena blagim, suosjećajnim izrazima, već je i najopsežnija, uključujući – uz prijekore i opomene prikladne za

njegovo vrijeme i naciju – uzvišenije poglede na slavnu budućnost koju će Gospodin u svoje vrijeme ostvariti na blagoslov ne samo Izraela, nego svih obitelji na zemlji. Ova varijacija u prorokovom stilu

uči nas da, iako su svi sveti proroci govorili i pisali potaknuti Svetim duhom, Gospodinu je ipak bilo drago dopustiti svojim glasnici da u svoje riječi unesu određenu dozu vlastite osobnosti. Možemo također pretpostaviti da je Gospodin prilikom odabira svojih glasnika imao u vidu njihove osobne karakteristike, kao i njihovu spremnost da budu korišteni kao Njegovi glasnici. Stoga, dok cijenimo sve proroke i sve njihove poruke kao da su od Gospodina, možemo ih sasvim ispravno razlikovati, najviše ljubeći one koji su najobilnije očitovali Duha Gospodnjeg. Prema tome, danas, dok volimo sav Gospodinov narod i cijenimo sve koje On koristi kao sluge Istine za njezinu javnu i privatnu službu, dužni smo najviše cijeniti one koji s najvećom postojanošću i najpotpunijom mjerom ilustriraju učenja božanske Riječi – koji očituju najviše Duha Gospodnjeg i mudrosti koja dolazi odozgo, koja je „najprije čista, zatim miroljubiva, popustljiva, puna milosrđa i dobrih plodova.”

Prvi redak naše lekcije jednostavno nas obavještava da je Izaijina knjiga, Izaijino proročanstvo i ono što je on vidio i predvidio, bilo pripremljeno u vrijeme određenih kraljeva – sveukupno u razdoblju od oko četrdeset godina.

Njegovo proročanstvo počinje dirljivim pozivom: „Čujte, nebesa, i poslušaj, zemljo, jer Gospod govori.” Poruka se nije trebala smatrati Izaijinom mudrošću ili poticajem, već Gospodinovom porukom preko proroka. Gospodin je taj koji izjavljuje: „Odgojio sam i podigao sinove, a oni su se pobunili protiv mene.” Izvornik označava: „Učinio sam da djeca odrastu i uzdigao sam ih visoko u veličini, a oni su se pobunili.” Svi koji su upoznati s poviješću prirodnog Izraela mogu razumjeti istinitost ove izjave. Od pomalo nejasnog početka, Gospodin je izveo taj narod naprijed na najistaknutije mjesto u svjetskoj povijesti i dao im mnogo prednosti u svakom pogledu, uglavnom u tome što im je priopćio svoju volju preko Mojsija i proroka, obećavajući im dodatnu veličinu u budućnosti. Usprkos svim tim Božjim naklonostima, oni su bili buntovan narod, u čemu se slažu i Stari i Novi zavjet. Govoreći ovo, ne želimo da se shvati da su Izraelci bili gori od drugih naroda, kojima Bog nije pružio takve naklonosti i privilegije: nemamo razloga za takvo mišljenje. Vrlo vjerojatno bi i druge nacije pod istim okolnostima slijedile sličan put; ali to je ipak bio pogrešan put, nezahvalan postupak, grešan postupak.

OBLIČJE POBOŽNOSTI BEZ NJEZINE SNAGE

U Izraelu je ilustrirana prirodna sklonost čovječanstva prema grijehu – sklonost prema dolje koja je posljedica pada. U tom je narodu ilustrirana činjenica da bi, da Bog nije nametnuo smrtnu kaznu i odvajanje od Njegove naklonosti, rezultat ionako bio silazan, i to još ozbiljniji zbog nastavka života i sve većih prilika za

upuštanje u grijeh. Drugim riječima, lako možemo vidjeti da, da se Bog nije umiješao smrtnom kaznom, stanje svijeta danas bi vjerojatno bilo mnogo strašnije nego što je sada. Čak i uz kratkoću života s kojom se svijet suočava, te bolest koja kvari svaki užitak i udobnost, i strah koji zamagljuje svaku nadu, tendencija je zaboraviti Boga i krenuti svatko za svojim shemama i sebičnim planovima: kako bi to tek bilo strašno stanje bez ovog ograničavajućeg utjecaja, uz savršeno zdravlje, s plodovima vrta i vječnim životom. Tako vidimo da je čak i dio kazne koji se odnosi na patnje i rad u znoju lica, koji je popratna pojava sadašnjih „prokletih” stanja, veliki blagoslov, veliko ograničenje silaznoj tendenciji grijeha. Oni koji ovdje moraju raditi i imati mnogo nevolja potaknuti su skrenuti pogled sa sadašnjih uvjeta na Gospodina i na olakšanje koje On nudi.

Bog je predložio posvojiti Abrahamovu djecu po tijelu za svoju djecu, a nacija Izraela se nadala da će postići ovu slavnu poziciju: „Za to obećanje naših dvanaest plemena, ustrajno, noć i dan, služe Bogu, nadajući se da će ga dočekati.” Iako su bili „odbačeni” kada su odbacili Mesiju, ta ista nada još uvijek postoji pred svima iz njihovog naroda koji vjeruju u Isusa i u milosti Kraljevstva koje je On obećao svima pozvanima i onima koji su mu bili vjerni. (Djela 26:6,7.) Moramo razlikovati malobrojne od mnogih. Postojao je Ostatak u prirodnom Izraelu koji se nije pobunio protiv Gospodina, ali koji je, poput proroka Izaije, nastojao hoditi Njegovim putovima. Isto tako i u nominalnom duhovnom Izraelu, postoje dvije klase u oba slučaja. Mase su, međutim, sada kao i tada, u stavu pobune protiv Gospodina. Ne bune se možda otvoreno, ali dok izvana djeluju poslušno i s poštovanjem, u svojim su srcima daleko od Gospodina i Njegovih zahtjeva.

„Vol poznaje svoga vlasnika, a magarac jasle gospodara svojega; no Izrael ne poznaje, narod moj ne shvaća.” Životinja prepoznaje obvezu prema onome tko se za nju brine, dok se često čini da oni obdareni bistrim intelektom, kao što su, na primjer, današnje mase u kršćanstvu – poput masa Židova u Izaijino doba – ne shvaćaju svoju odgovornost prema Gospodaru, svoju ovisnost o Njemu i svoje ispravne obveze prema Njemu. „Ostatak”, takoreći šaćica, razumije situaciju. Apostol Pavao ukazuje na ovu klasu govoreći: „Niste svoji, jer ste cijenom otkupljeni,” naime „dragocjenom krvlju Kristovom” – stoga slavite Boga u svojim tijelima i duhovima, koji su Njegovi. Mase ne razmatraju o tome, nemaju vremena za razmatranje; previše su zauzete vlastitim planovima i shemama – poštenim i nepoštenim; sebičnost i ponos imaju punu kontrolu nad njima.

Prorok se obraća Izraelu kao narodu opterećenom grijehom i pokvarenom jer je napustio Gospodina. Kaže im da njihovo postupanje implicira da su prezreli

Gospodina – Njegova obećanja blagoslova za poslušne i Njegove prijetnje odmazdom za zle; tada on pita kakva bi bila korist od daljnjih udaraca ili kazni, kakva bi nada postojala da se izvrši reformacija? – „Bunit ćete se sve više i više; cijela je glava bolna i sve je srce klonulo. Od stopala nogu pa sve do glave nema na njemu ništa zdravo, samo rane i modrice i otvoreni čirevi.” Ta se slika vjerojatno odnosila na narod u cjelini i na njegovu zemlju, koju su opustošili neprijatelji sa sjevera i juga. Ove kazne nisu dovele do reformacije, i očito je jedino što je trebalo učiniti s nacijom bilo izbrisati je, a to je Gospodin otprilike jedno stoljeće kasnije i učinio, dopustivši njihovim neprijateljima da pustoše i potpuno opustoše zemlju, ostavivši je bez stanovnika na sedamdeset godina. Prorok Izaija je vjerojatno gledao dalje u budućnost, a nije opisivao događaje iz svog vremena kada je rekao: „Zemlja je vaša pusta, gradovi su vam ognjem spaljeni. Zemlju vam tuđinci proždiru u vašoj nazočnosti i pusta je kao da su je tuđinci porušili... I kći je sionska ostala kao sjenica u vinogradu, kao koliba u polju krastavaca.” Sjenica i koliba bila su vrlo nesigurna, nezadovoljavajuća, privremena skloništa, prebivališta čiji je stanar neprestano bio na oprezu protiv grabežljivaca, kvaritelja. Tako prorok oslikava stanje židovske nacije – tako on pokazuje čemu bi vodio njihov pravac ako se od njega ne bi okrenuli.

NOMINALNI DUHOVNI IZRAEL ZALUTAO

Možemo izvući lekciju primjenjivu na kršćanstvo, na civilizirani svijet, i vidjeti da je, što se tiče duhovnosti, kršćanstvo u žalosnom stanju. Neprijatelji Istine, hvalisavi viši kritičari i moćni evolucionisti, zauzeli su sve teritorije vjere i nade te pustoše baštinu naroda Gospodnjeg, a većina ide u ropstvo tim neprijateljima. Oni koji ostaju lojalni Gospodinu su u tjesnacu, i, poput onih koji borave u sjenicama i kolibama bdijući protiv grabežljivaca, samo su u obrani, i to u nepovoljnom položaju u mnogim aspektima.

Što se tiče Gospodinovog odnosa prema kršćanstvu u cjelini, bilo bi beskorisno dalje provoditi taj proces, budući da se vidi da povećano znanje i mogućnosti te blagoslovi donose samo više svjetovnosti, sebičnosti i korupcije: Zašto bi ih se još više udaralo? Zašto bi se s njima trebalo baviti s ciljem ispravljanja? Zapravo znamo da se s kršćanskim svijetom u sadašnjim uvjetima neće još dugo baviti: već smo u vremenu pada Babilona, već se na svakom kraju duhovnog neba objavljuje poruka da je došlo vrijeme žetve doba, da veliki Babilon više ne treba biti cijenjeni Božji predstavnik na zemlji, i da bi svi Njegovi ljudi trebali izaći iz njega. (Otkrivenje 18:3.) Svjetlo Sadašnje Istine, koje nam pokazuje pogreške Babilona, je božanski glas svima koji su od Istine, svima koji vole Istinu. Takvi će čuti i poslušat će.

U 9. retku prorok izjavljuje da bi, osim malog Ostatka ostavljenog Gospodinu, nacija i njezine nade bile poput Sodome i Gomore – bile bi potpuno uništene. Zbog ovog vjernog Ostatka u prirodnom Izraelu kojemu su pripadala Božja obećanja i naklonosti, On se posebno brinuo za taj narod čak i nakon što je dopustio da na njih dođe potpuno uništenje i pustošenje njihove zemlje. Njegova je providnost još uvijek bila s njima čak i u njihovom sužanjstvu u Babilonu, i vratio ih je, u dogledno vrijeme, u njihovu zemlju i ovjekovječio u tom Ostatku obećanja kojih se nacija kao cjelina pokazala nedostojnom. Tako je opet bilo s prirodnim Izraelom na kraju njihova doba kada se pojavio Mesija. Pronašao je samo ostatak dostojan Kraljevstva, a velika masa je bila odbačena i vrijeme nevolje uništilo ih je nacionalno. Vjerni je ostatak, međutim, prihvaćen od Gospodina da bude jezgra kuće duhovnog Izraela, i On od tada dodaje ovom broju iz svakog naroda, plemena i jezika.

Slično je također na kraju ovog Evandeoskog doba, pri drugom Kristovom dolasku. Sveto pismo nas uvjerava da će se zaista naći samo ostatak duhovnih Izraelaca, dok će većina, velika masa kršćanstva, biti odbačena. Ovim ostacima protivljenja njihove zle okoline služe kao instrumenti za poliranje kako bi ih se dokazalo, ispitalo i pripremilo za buduće službe i počasti. U protivnom, da nije bilo vjernih, sve nade u privilegije i blagoslove Kraljevstva, što se tiče ljudi, bi propale, a Mesija bi sâm, bez svoje Crkve, bio Kralj Milenijskog doba. Da Bog nije prevideo te ostatke, Izrael i kršćanstvo ne bi dobili ništa više pažnje nego drugi narodi na zemlji.

Biti kao Sodoma i Gomora, prema tome, ne znači biti u krajnje beznadnom stanju što se tiče budućnosti, iako bi impliciralo beznađe s obzirom na mogućnosti Kraljevstva tijekom židovskog i Evandeoskog doba; jer će i do Sodomljana blagoslov tek doći po proslavljenom Kristu Isusu, Glavi, i ostatku Crkve, Malom stadu, Njegovom tijelu. Naš je Gospodin spomenuo ovu buduću nadu Sodomljana u jednom od svojih govora, a prorok Ezekiel ju je iznio u mnogo detalja, pokazujući da će, kao što će prirodni Izrael u dogledno vrijeme biti vraćen iz svog odbačenog stanja i s njim će se pozabaviti veliki Mesija tijekom Milenijskog doba, tako će se i Sodomljani vratiti na svoje „prvotno imanje”, i ako budu poslušni, oni – kao i drugi – mogu povratiti sve ono što je izgubljeno u Adamu i otkupljeno, otkupljeno natrag, dragocjenom krvlju Krista. – Ezek. 16:48-63; Mat. 10:15.

„OPERITE SE, OČISTITE SE.”

Drugi dio naše lekcije prvenstveno je bio upućen dobronamjernim Izraelcima Izaijina vremena. Kao poticaj podsjeća nas na riječi Ivana Krstitelja i njegovih učenika te Isusa i Njegovih učenika kada se On ukazao

židovskom narodu u vrijeme žetve njihova doba. To je molba za reformu narodu koji je već opravdan i posvećen. Trebamo zapamtiti da je cijeli izraelski narod bio kršten u Mojsija u moru i u oblaku, i da je, kao posrednik, Mojsije božanskim aranžmanom uspostavio savez između Boga i Izraela po kojem je taj narod bio priznat kao pod posebnom božanskom brigom, i po kojem su njihovi grijesi obično bili okajavani svake godine unaprijed na Dan pomirenja krvlju junaca i jaraca. Te ih žrtve, kako ističe apostol, nikada nisu mogle stvarno očistiti od grijeha; one su bile samo privremeni pokrivači tih grijeha i predodžbene lekcije u pogledu nužnosti krvnog pomirenja za grijeh cijeloga svijeta, u koje su bili strmoglavljani Adamovim prijestupom. Izraelci su kasnije, u Božje određeno vrijeme, trebali naučiti o boljem Posredniku od Mojsija, o Njegovim boljim žrtvama za grijeh i o vječnom otkupljenju koje je time postignuto.

U međuvremenu su trebali prepoznati svoju odgovornost za takve grijeha koje su mogli izbjeći, te su se trebali očistiti od njih i tražiti Gospodina cijelim srcem. Poticaj, dakle, u šesnaestom retku ne znači pranje prvobitnog grijeha, na što oni nisu mogli utjecati, što je na Dan pomirenja bilo učinjeno samo figurativno, a stvarno će biti ostvareno tek djelom Gospodina Isusa.

Stoga je cijela ova opomena jednako prikladna za duhovni Izrael kao što je bila i za prirodni Izrael. Kao što su oni imali svoja predodžbena čišćenja u svojim predodžbenim žrtvama pomirenja, mi imamo svoje stvarno čišćenje u boljoj Kristovoj žrtvi. Međutim, prikladno je da se prisjetimo da, ako želimo biti od onih koji će sačinjavati Njegove izabranike, ako želimo biti od onih koje će On koristiti kao kraljeve za blagoslov svih obitelji na zemlji, ne smijemo se samo opravdati od svih zala iz prošlosti, nego moramo razviti karakter ulažući napor protiv zala koja su nam prirodna, prevladavajući ta zla. Zapovijed je: „Prestanite činiti zlo.” Možemo se držati ove zapovijedi što se tiče naših srca, naših namjera. Da bismo bili prihvatljivi Bogu, naše volje moraju biti čvrsto postavljene nasuprot grijehu svake vrste, a to će značiti da će u mjeri u kojoj to možemo, sve naše riječi i ponašanje biti slobodni od zla, slobodni od grijeha; ali budući da naše nove volje moraju djelovati kroz nesavršena tijela, ne možemo se nadati da ćemo biti apsolutno slobodni od grijeha, od mrlja, od nesavršenosti.

Slično tome, trebamo neprestano težiti tome da „naučimo činiti dobro.” Savršenstvo mora biti naš cilj, a u našim srcima ono mora stalno biti kriterij. Ali iskustvo potvrđuje ono što Sveto pismo iznosi o toj temi, naime, da u našem nesavršenom stanju i nepovoljnom okruženju ne možemo činiti stvari koje

bismo željeli – ne možemo u potpunosti živjeti prema visokom standardu koji naša srca cijene i žele ispuniti. Ovo nas podsjeća na riječi našeg Gospodina: „Vi, dakle, budite savršeni kao što je savršen Otac vaš koji je u nebu!” Gospodin je znao da bi to bilo nemoguće, osim u našim umovima, u našim srcima, u našim namjerama; ne možemo biti Njegovi, a biti bilo što drugo osim čistog srca, čiste namjere. Ali znao je da se u sadašnjim uvjetima ne možemo mjeriti sa savršenstvom nebeskog Oca, no nije nam mogao postaviti ni niži standard od toga. Postoji samo jedan standard i mi ga moramo postići što je više moguće u našem ponašanju i u potpunosti ga odobravati u našim srcima.

PRAVDA, PRAVIČNOST, KRŠĆANSKO SVOJSTVO

No, trebali bismo objasniti što se podrazumijeva pod „činiti dobro.” Potaknuti smo da „tražimo sud [da uvijek budemo na strani prava i pravde, želeći ispuniti pravdu svima s kojima imamo posla]; olakšamo potlačenome [da budemo velikodušnog duha, voljni i željni podići dio tereta sa stvorenja koje uzdiše, do mjere naše sposobnosti]; sudimo pravo siročadi [da se pobrinemo da siročad i oni koji nisu u stanju sami brinuti o vlastitoj dobrobiti neće pretrpjeti gubitak od naše ruke, već da ćemo naprotiv učiniti sve što možemo da im osiguramo njihova pravedna i razumna prava]; zauzmemo za udovicu [da osjećamo suosjećanje prema bespomoćnima i zastupamo njihovu stvar kod drugih, što bi podrazumijevalo velikodušnost s naše strane, kao i pravdu prema njima].”

Čini se da kršćani provode dosta godina svojih iskustava kao nova stvorenja bez da su postigli veliki napredak. Jedna poteškoća koja vodi do ovog stanja je neuspjeh u prepoznavanju osnovnih načela koja leže u osnovi božanskih zakona, a koja se primjenjuju na nas od trenutka kada smo usvojeni u Gospodinovu obitelj. Prvo od ovih osnovnih načela je pravda. Moramo sve jasnije učiti koja su naša vlastita prava i prava naših bližnjih unutar Crkve i izvan Crkve. Moramo naučiti kako svoje stvari i stvari drugih mjeriti viskom pravde te shvatiti da ni pod kojim okolnostima ili uvjetima ne smijemo kršiti prava, interese ili slobode drugih – da bi to bilo pogrešno, grešno, protivno božanskoj volji i zapreka našem rastu u milosti. Drugo, moramo naučiti cijeniti ljubav, koja je odmah uz pravdu po važnosti u božanskom zakoniku. Pod ljubavlju ne mislimo na amativnost (tjelesnu privlačnost) niti na meku sentimentalnost, već na ono načelo ljubaznosti, suosjećanja, obzira i dobronamjernosti koje vidimo očitovano u našem nebeskom Ocu i u našem Gospodinu Isusu.

Razmjerno tome kako rastemo u Gospodinu i jačamo u Njemu, to mora biti u skladu s ovim

elementima Njegovog karaktera. Sve više i više moramo cijeniti i suosjećati s drugima u njihovim kušnjama, poteškoćama i nevoljama; sve više i više moramo postajati nježni, strpljivi i ljubazni prema svima, ali posebno prema kućanstvu vjere. Sve su milosti Duha elementi ljubavi. Bog je ljubav, i tko god, dakle, prima od Njegova Duha, prima duh ljubavi.

Ova dva temeljna načela moraju pokrivati cjelokupno naše ponašanje u životu. Pravda nam govori da moramo prestati činiti zlo – da ne smijemo progovoriti nijednu riječ ili učiniti djelo koje bi drugome nanijelo nepravdu, niti čak svojim izgledom implicirati takvu nepravdu; moramo biti pažljivi prema tuđim interesima i dobrobiti kao i prema vlastitima. Pravda mora pokrivati sve naše odnose s drugima. Ljubav nam može dopustiti da im damo više nego što bi pravda zahtijevala, ali pravda zahtijeva da im nikada ne smijemo dati manje od onoga što treba, bez obzira na to što ne zahtijevaju pravdu iz naših ruku, bez obzira jesu li spremni uzeti manje od pravde, bez obzira na to što ne bi rekli ništa ako bismo ih iskoristili i bez obzira na to što ne bi cijenili naš stupanj pravde – bez obzira na sve to, naš pravac je isti. Primili smo od Gospodnjeg Duha i moramo djelovati s tog stajališta, a ne sa stajališta drugih koji nemaju Njegovog Duha ili koji su time više ili manje zaslijepljeni te onemogućeni da pravedno postupaju.

Ako pravda mora obilježiti naše ponašanje prema drugima, onda ljubav moramo koristiti u mjerenju ponašanja drugih prema nama. Ne smijemo na druge primjenjivati stroga pravila pravde koja priznajemo kao svoju vlastitu odgovornost prema njima. Ljubav i velikodušnost zahtijevaju da od drugih prihvaćamo manje od pravde, jer shvaćamo da su pali, nesavršeni, i to ne samo u svome tijelu nego i u svojim prosudbama. Nadalje, vidimo da velika masa svijeta uopće nije primila Duha Gospodnjeg, i stoga ne može u potpunosti razumjeti ova osnovna načela pravde i ljubavi onako kako ih mi razumijemo. Moramo s ljubavlju gledati na njihovo stanje, onako kao što bismo gledali na stanje bolesnog susjeda ili prijatelja, roditelja ili djeteta. Moramo uzeti u obzir njihovo poremećeno stanje i razmišljati što je moguće milosrdnije o njihovim riječima, ponašanju itd.

LJUBAV I PRAVDA OBJE U KONTROLI.

To ne znači da moramo biti slijepi i nesvjesni pravih uvjeta te dopustiti da nam se oduzme sve što posjedujemo ili zaradimo; nego to znači da bismo trebali zauzeti ljubazan, suosjećajan pogled na nepravednost i nepravdu onih s kojima imamo posla – da bismo se trebali sjetiti da su oni pali i da nisu primili Božju milost kao što smo je mi primili, te da ih, stoga, ne treba mjeriti linijom stroge pravde, već da prema njihovim nesavršenostima treba biti razuman i tolerirati

ih elastičnim užetom ljubavi. Naše vlastito ponašanje trebamo mjeriti pravilom pravde, Zlatnim pravilom.

Kako jasno Učitelj postavlja ove uvjete, pozivajući nas na Zlatno pravilo kao mjeru našeg ponašanja prema drugima, te ukazujući da ćemo u mjerenju njihovog ponašanja prema nama biti velikodušni onoliko koliko želimo da naš Gospodin bude u svojoj prosudbi nas samih, u skladu s Njegovom izjavom: „Kakvim sudom sudite, takvim će vam se suditi.” Ispravno uvažavanje ovih osnovnih načela, pravde i ljubavi, od strane Gospodnjeg naroda, te njihova primjena u svakodnevnim životnim poslovima, uzdiglo bi ih iznad svijeta. To bi spriječilo mnoge prepirke, mnoge sudske parnice, mnoge svađe, i učinilo bi od Gospodinovih ljudi blistave primjere dobrote, velikodušnosti i ljubavi, a u isto vrijeme primjere pravde, ispravnog života, čistog poštenja itd.

Reci 18-20 odnose se posebno na prirodni Izrael, iako ćemo vidjeti da je primjena moguća i na duhovni Izrael. Ne govoreći Izraelcima kako će u dogledno vrijeme postići potpuno poništenje njihovih grijeha kroz veliku antitipsku žrtvu, Gospodin ih samo uvjerava u činjenicu da će takav rezultat doći, i da će, ako to prihvate vjerom, vidjeti koliko su razumni bili Gospodinovi zahtjevi u svakoj pojedinosti. Kad bi na taj način nastojali hoditi Gospodnjim putovima, jeli bi dobra zemlje, imali bi blagoslove na svojim krdima, stadima i usjevima, jer to je bio Gospodnji savez s tom nacijom; dok je, naprotiv, isto tako dio saveza bio da će, ako Mu budu neposlušni, otići u ropstvo, pasti od mača, gladi, pošasti itd. – vidi izjavu našeg Gospodina o ovom pitanju u Levitskom zakoniku 26:3-33.

Primjena na duhovni Izrael je ta da se neprestano trebamo prisjećati da smo kupljeni skupom cijenom, naime dragocjenom Kristovom krvlju, i da je Njegova žrtva – a ne bilo kakva djela koja bismo mogli činiti – osnova našeg prihvaćanja kod Boga, te da smo po Njegovim udarcima izliječeni. Još jedna lekcija je da, bez obzira na to koliko grubo ili mračno bilo naše stanje prije nego što smo došli Gospodinu, te bez obzira na to koliko smo bili grešni u neznanju i tami, zasluga velike žrtve pomirenja pokriva sve te mrlje i čini nas, od trenutka kada se primijeni, apsolutno čistima, „bjeljima od snijega.” Trebamo upamtiti da se ti grijesi poslije ne lijepe za nas, te da nećemo biti odgovorni za njih, iako neka slabost tijela koja je posljedica grijeha može ostati s nama čak i do dana smrti. Novo stvorenje prihvaćeno u Kristu smatra se stvorenjem bez mrlje i mane. Moramo cijeniti ovaj položaj koji nam je dodijeljen kao sinovima Božjim, a ne, poput rasipnika, jesti svinjske ljuške niti hodati bezbrižno kroz život tako da haljine našeg opravdanja budu uprljane dodirom sa svijetom i tijelom. Trebamo, kao što apostol izjavljuje, „sačuvati sebe neokaljanima od svijeta.”

Cijeneci tako svoj položaj, svoj odnos s Bogom i Njegovu naklonost, trebamo spremno i poslušno vršiti svu dobru Božju volju, nastojeći u sebi njegovati načela Njegove pravednosti – pravde i ljubavi. Jamstvo je da ćemo pod ovim uvjetima „jesti dobro zemlje.” Za nas se to ne bi odnosilo na prirodna materijalna dobra, već na duhovne stvari; jer nismo li mi svoj interes za sve zemaljske stvari zamijenili onim za nebeske, duhovne stvari? Tako se to i ispunjava: Gospodinovi istinski sljedbenici imaju ono najbolje što postoji što se tiče srca i uma, mira, odmora i radosti – „mir Božji koji nadilazi svaki razum” i spoznaju da je „sve naše, jer mi smo Kristovi, a Krist je Božji.”

Ako bi, naprotiv, današnji duhovni Izraelci odbili hoditi u skladu s Gospodinovim smjericama i pobunili se protiv Njega, oni bi sigurno na sebe navukli „uništenje,” drugu smrt, koju Sveto pismo

ukazuje kao pravi udes onih koji – nakon što su okusili dobru Riječ Božju i sile svijeta koji dolazi te postali dionici Duha Svetoga – padaju u necijenjenje i nezahvalnost.

Mogli bismo također primijetiti da postoji razlika čak i među onima koji održavaju svoj odnos prema Bogu kao voljni i poslušni: neki su voljni i poslušni kada stvar dođe do krize i kada moraju odlučiti između Gospodina i svijeta, kao između Gospodara i Protivnika. Oni su odani Gospodinu do te mjere da Mu se nikada ne bi suprotstavili. Takvi će biti pobjednici, ali će činiti klasu „Velikog mnoštva.” Drugi pak iz ove klase – oni revniji, vjerniji, voljniji i poslušniji – izaći će kao više od pobjednika i dobit će više od duhovne nove prirode. Njihova će nagrada biti slava, čast i besmrtnost, te sunasljedstvo u Kraljevstvu, kao Nevjesta, Janjetova žena.

DUHOVNA I ŽIVOTINJSKA OPIJENOST

– Izaija 28:1–13 – 27. STUDENOGA –

Ključni tekst: „Ali i oni griješe od vina i od žestokog pića krivudaju.”

Ovaj se datum godinama slavi u cijeloj Engleskoj kao „nedjelja umjerenosti”, a Međunarodni odbor za lekcije nedjeljnih škola Sjedinjenih Država također je usvojio taj datum za očuvanje interesa umjerenosti u Sjedinjenim Državama.

Ne popuštamo ni pred čim u suprotstavljanju opojnim pićima i u gnušanju prema užasnim rezultatima koje ona povlače za sobom. Također priznajemo da Sveto pismo posvuda daje prednost umjerenosti, a nigdje ne favorizira neumjerenost. Također se slažemo da su oni ljudi koji su uhvaćeni u ovu zamku ili vrlo slabi ili vrlo bezumni, s brojnim dokazima koji pokazuju bestijalnost koju izaziva opijenost i općenito zla koja ona povlači za sobom. Nadalje, slažemo se da nijedan svetac ne smije biti opijen i prihvaćamo Gospodinovu riječ da „nijedan pijanac neće baštiniti Kraljevstvo Božje” (1. Korinćanima 6:10). Ipak, u Svetom pismu nalazimo vrlo malo toga upućenog svecima o ovoj temi, i bili bismo iznenađeni da stvari stoje drugačije. Zašto bi one koji su primili duh zdravog uma, mudrost koja dolazi odozgo – zašto bi takve uopće trebalo posebno ohrabrivati da ne budu opijeni, da ne budu neumjereni? U skladu s našim očekivanjem, nalazimo da je apostolov poticaj Crkvi da budemo umjereni u svemu – u jelu, piću, odijevanju, u užicima, u tuzi. „Vaša umjerenost neka bude poznata svim ljudima”, kaže apostol. – Fil. 4:5.

PIJANICE EFRAJIMOVE

Svjesni smo da bi se naša lekcija s određenim stupnjem razloga mogla promatrati kao lekcija o umjerenosti – kao opomena protiv upotrebe prirodnih opojnih sredstava. Slažemo se da je prorok možda

spominjao pijance među ljudima desetoplemenskog kraljevstva poznatog kao Efraim ili kao Izrael, ali ne razumijemo da je to bio Gospodinov cilj u davanju poruke čiji je dio naša lekcija. Vjerujemo da je On radije davao lekciju nama, svojoj duhovnoj kući sinova ovog evanđeoskog doba. Pouka je sigurno ili doslovna izjava u vezi s doslovnom opijenošću, ili figurativna izjava u pogledu figurativne opijenosti. Ako je doslovna, cijeli bi kontekst to trebao potvrditi time što bi na sličan način bio doslovan; ako je figurativna, cijeli bi je kontekst trebao pokazivati kao figurativnu.

Ne možemo misliti da su pijanice Efrajimove bile toliko brojne ili tako visoko cijenjene da bi predstavljale „vijenac oholosti” tog naroda, niti da su te pijanice ležale „na vrhu plodne doline”, niti da je Gospodin tim pijanicama poklonio toliko više pozornosti nego što to čini pijanicama našeg vremena da bi protiv njih izvodio posebne demonstracije. Naprotiv, moramo pretpostaviti da je, dok je neumjerenost možda bila jedna od mana izraelskog naroda, ponos bio druga, a možda i veća. Bili su opijeni ponosom i samodostatnošću te nisu ispravno cijenili svoju ovisnost o Gospodinu. Stoga su nekoliko godina nakon datuma ovog proročanstva te ponosne ljude njihovi neprijatelji odveli u zarobljeništvo u Siriju. Upravo se dolazak tog neprijatelja slikovito naziva olujom tuče, razornom olujom, poplavom silnih voda koje su srušile krunu ponosa tih ljudi opijenih samouvjerenošću.

LEKCIJA NOMINALNOM DUHOVNOM IZRAELU

U prethodnim proučavanjima primijetili smo da su, u skladu s apostolovim riječima, gotovo sva

starozavjetna proročanstva napisana za našu opomenu, nas na koje su došli svršeci vjekova, i da ih u mnogim slučajevima oni koji su ih izricali te oni koji su ih slušali nisu shvatili (1. Pet. 1:12). Smatramo da je proročanstvo koje trenutno razmatramo upravo te vrste – posebno primjenjivo na duhovni Izrael, iako nije bilo bez značenja ni za prirodni Izrael u vrijeme njegova pisanja. Danas vidimo kršćanski svijet opijen, smeten i zbunjen vinom lažne doktrine koja se tako eksplicitno spominje u posljednjoj poruci našeg Gospodina svome narodu. Tamo je jasno izloženo da će velika majka bludnica opiti sve narode kršćanstva vinom svoga bluda. Kruna ponosa i plodne doline njezina posjeda lako se vide s ovog stajališta. Crkvenost je danas opijena svojim materijalnim blagostanjem, svojom sve većom moći i dostojanstvom u svijetu. Nosi krunu ponosa i samodostatnosti te je na bezuman i bahat način zaslijepljena za svoje stvarno stanje. Tako naš Gospodin prikazuje nominalni Izrael današnjice kao laodicejsku Crkvu i izjavljuje: „Ti si jadan, bijedan, slijep i gol”, iako „ti kažeš: Bogat sam i obogatio sam se i ništa mi ne treba.” Prosperitet crkvenosti je, međutim, poput cvijeta koji vene – njegova će ljepota i miris uskoro nestati; ubrzo će biti progutan kao prva zrela smokva.

Ali u isto vrijeme kad slava nestane iz nominalnog sustava, razmjerno poseban blagoslov doći će do onog Ostataka Gospodnjeg naroda koji nije iz ove klase opijene vinom lažne doktrine, nego su to oni koji, kao što apostol izjavljuje: „Trijezni, opasuju bedra svojih umova i jure uskim putem za nagradom.” Za ovu će klasu to značiti duh zdravog rasuđivanja, ili ono što apostol naziva duhom zdravog uma, koji će im omogućiti da shvate božanski plan i omogućiti im da budu jaki u obrani Istine te da „boj uzbiju do dveri”; to jest, utvrda Istine bit će sačuvana bez obzira na pad mase crkvenosti. Ovo je u skladu s proročanskom izjavom: „Tisuću će pasti s tvoje strane, i deset tisuća s tvoje desne strane, ali tebi se neće približiti. Samo ćeš svojim očima gledati i vidjeti plaću opakih, jer učinio si Jehovu utočištem svojim, Svevišnjega prebivalištem svojim.” – Psalam 91:7-10.

Gdje se mi nalazimo, draga braćo i sestre, dok istražujemo ovu sliku koja je tako primjenjiva na naše dane? Jesmo li mi među onima koji su opijeni duhom svijeta, duhom Babilona, duhom antikrista, duhom krive doktrine, koji ima „obličje pobožnosti, ali se odriče njezine sile”? Ili smo svrstani uz Gospodina i sve se više i više ispunjavamo duhom zdrave pameti te stojimo vjerno kao dobri vojnici u obrani Istine i uzbijamo boj do dveri, ne trpeći da nam se nameće bilo kakva lažna doktrina, nego inzistirajući da svaka doktrina bude određena Riječju Gospodnjom i usklađena sa Zlatnim pravilom i biblijskim prikazima na temu otkupnine? Vjerujemo da se, što se više

preispitujemo, to više možemo uvjeriti da pripadamo ovoj drugoj klasi.

Redak 7 naizgled oslikava ove Efrajimove pijanice kao vođe naroda, njihove svećenike i proroke, njihove vjerske učitelje, koji su svi bili zavedeni jakim pićem, lažnom doktrinom mračnoga vijeka, i koji svi griješe u viziji te posrću u svojoj prosudbi glede Istine i božanskog plana.

STOLOVI PUNI BLJUVOTINE

Izjava u retku 8, da su svi njihovi stolovi puni bljuvotine i prljavštine tako da nema čistog mjesta, teško se može razumjeti kao doslovno primjenjiva na milijune Izraelaca iz Izajinih dana, ali se duhovno odnosi na milijune iz nominalnog Izraela našeg vremena. Jedva da i trebamo reći kako stol Gospodinova naroda označava njihovu duhovnu opskrbu hranom, prehranu; a dok gledamo oko sebe, nalazimo u crkvenosti mnoge takve stolove, po jedan za svaku denominaciju – njezin kredo (vjerovanje). Kredo svake denominacije predstavlja ono za što ona tvrdi da je Bog stavio pred nju kao istinu za njezinu duhovnu hranu i osvježenje; i stoljećima je svaka denominacija užurbano pozivala druge ljude i svijet da dođu za njezin stol. Sada su, međutim, ovi stolovi u velikoj mjeri pusti. Vrlo malo onih koji za njima sjede želi govoriti o doktrini ili kredo svoje sekte; općenito radije ignoriraju kredo.

Zašto? Jer su ta kredo mučna; ispunjena su doktrinama koje su i propovjednici i laici odbacili – „izbljuvali”; puna su prljavštine; nema čistog mjesta, kako to prorok opisuje. Niti jedan jedini kredo u kršćanstvu neće izdržati ispitivanje u svjetlu zdravog razuma; niti jedan propovjednik u bilo kojoj „pravovjernoj denominaciji” – to jest, u bilo kojoj denominaciji koju priznaje Evangelička alijansa – ne bi bio voljan raspravljati o crkvenom kredo koji je prihvatio, koji izvana ispovijeda i koji se zavjetovao poučavati.

Naprotiv, kako je s Ostatkom spomenutim u recima 5 i 6? Imaju li oni kakav stol? Da, doista! Imaju stol prekriven božanskim blagodatima, a to se proročanski spominje u 23. psalmu: „Ti prostireš trpezu preda mnoom naočigled neprijateljima mojim.” Nakon što su se oslobodili vina lažne doktrine Babilona, ovi su tražili čistu Istinu božanske Riječi te su se približili Gospodinu svojim srcima, a ne samo svojim usnama; zadobili su milosrđe i našli milost koja im pomaže u vrijeme velike potrebe. Gospodin je obilato ispunio njihove potrebe istinama, novim i starim, i tako je ispunio obećanje koje je dao kad nas je napuštao, rekavši onim slugama koji su bili spremni čuti Njegovo kucanje, koje naznačuje Njegovu „prisutnost” prilikom Njegova drugog dolaska, da će otvoriti vrata, ući i večerati s njima. Nadalje, obećao je da će se opasati i

postati njihov sluga, te svojim vjernima iznijeti novo i staro iz smočnice, iz riznice istine i milosti. Našli smo da je upravo tako! Imamo stol prostrt najdivnijim blagodatima, „bogatstvom milosti, milosrđa i istine.”

Razmatrajući stvar s malo drugačijeg stajališta, redak 9 donosi sugestivno pitanje u potpunom skladu s prethodnim: „Koga će poučavati znanju? I koga će učiniti da razumije [čistu] doktrinu?” Ovdje je ključ za sve prethodno navedeno. Poteškoća s crkvenošću leži u preobilju misticizma, neznanja i praznovjerja te u manjku znanja – „Narod moj propada zbog nedostatka znanja.” Pitanje je postavljeno kako bi se sugeriralo nešto u vezi s odgovorom, kao da to pitanje glasi: Zašto Gospodin ne pouči one koji su pijani u neznanju i greškama? Zašto ih ne podučava Istini?

Odgovor je da oni koji žele biti spremni za čistu doktrinu prvo moraju biti odviknuti od mlijeka i odvojeni od grudi. Sve dok su Gospodnji ljudi bebe u mjeri koja je ovdje naznačena, bit će ovisni o sustavima, sektama i lažnim doktrinama na čijem je razvoju Protivnik imao toliko posla. Oni koji su pravi Gospodinovi ljudi u ovim raznim sektama moraju dovoljno ojačati da bi se odviknuli od njih, prije nego što mogu postići ispravan stav uma da primaju Gospodinove upute s druge strane. Svima koji su se tako odvikli od crkvenosti Gospodin će vrlo milostivo davati pravilo po pravilo, redak po redak, ovdje malo, a ondje malo, kako bi mogli rasti, kako bi mogli postati jaki u Gospodinu i na kraju sposobni uzimati čvrstu hranu kojom On tako obilno opskrbljuje one za Svojim stolom – Njegovu Riječ.

S MUCAVIM USNAMA

Redak 11 govori o mucavim usnama kojima se poruka izgovara, malo po malo, redak po redak. Zar doista nije tako? Oni koji naviještaju Sadašnju istinu putem tiskanih stranica i usmeno, većinom su prilično nekvalificirani za to djelo sa stajališta svijeta. Baš kao što je u židovskoj žetvi Gospodinov narod većinom bio sastavljen od običnih ljudi, tako je i sada – Bog nije izabrao mnogo velikih, nije izabrao mnogo mudrih ni

učenih, već uglavnom siromahe ovoga svijeta, ali one koji su bogati vjerom i baštinici su Kraljevstva.

Kroz te mucave usne Gospodinovih posvećenih, poniznih slugu naviješta se u cijelom kršćanstvu ova poruka, koja glasi: „Ovo je počinak uz koji se možete odmoriti i ovo je okrepa.” Uopće nema sumnje da je ovaj kratki opis poruke o žetvi vrlo prikladan za božanski plan vjekova. Za one koji je mogu primiti to je doista poruka odmora i osvježenja, ali, kako je prorok i naglasio, većina je neće htjeti čuti. Usprkos tome, Gospodnja poruka treba biti poslana – redak po redak, pravilo po pravilo, traktat po traktat, ovdje malo i ondje malo – kako bi svako istinsko dijete Božje moglo biti dosegnuto i sakupljeno iz Babilona. „Izađite iz nje, narode moj, da ne budete sudionici u njezinim grijesima i da ne primite od njezinih pošasti.”

Prorok ističe da će konačni rezultat biti to da će nominalni sustav otići i pasti unatrag, da će biti slomljen, uhvaćen u zamku i odveden. Vidimo da se to već približava. 'Viša kritika' i evolucionizam potkopavaju vjeru velikog tijela kršćanstva; nevjera ih zarobljava i njihov je pad unazad vrlo blizu. Kako je stoga prikladno da oni koji sada imaju privilegij biti Gospodinovi glasnogovornici glasno vapiju, ne s ciljem buđenja, obraćenja ili reforme crkvenosti u njezinoj cjelini, već s ciljem da probude onu nekolicinu – sve one među njima koji su Gospodinove prave ovce.

Bit će zapamćeno da je apostol citirao posljednji redak naše lekcije i primijenio ga također na kraj židovskog doba – ističući da je zbog nevjere izraelski narod posrnuo i pao u Božjoj naklonosti. U prethodnim smo prilikama već vidjeli paralelu između židovske i evanđeoske dispenzacije, te stoga u nominalnom duhovnom Izraelu možemo očekivati nešto što odgovara posrnuću i padu koji su se dogodili u nominalnom prirodnom Izraelu na kraju njihova doba.

Tko će, dakle, moći opstati? Ostanimo pod sjenom Svemogućeg i čvrsto stojmo uz Kristovu pravednost, to mjerilo koje je Gospodin postavio; te obucimo svu ratnu opremu Božju i, učinivši sve, stojmo čvrsto.

ODGOVORI NA ZANIMLJIVA PITANJA

OPRAVDANI ILI OSUĐENI

Pitanje: Ako je trajni život udio svih kada se probude, jesu li oni opravdani? Ako nisu opravdani, jesu li još uvijek pod osudom? Ako nisu ni opravdani ni osuđeni, kakvo je njihovo stanje?

Odgovor: Stanje svijeta na suđenju tijekom Milenijskog doba neće biti ni opravdanje ni osuda. „Prokletstvo” cijelog svijeta pod božanskom osudom, ili osudom na smrt zbog Adamova grijeha, prestat će temeljito i potpuno sa završetkom ovog Evanđeoskog doba, sa završetkom antitipskog Dana pomirenja. Ali

kad bi se, kada se probude, svi prošli grijesi potpuno i besplatno oprostili, a svijet bio na suđenju pred sudom Nebeskog Oca, bili bi podvrgnuti trenutnoj osudi kao nedostojni, nepodobni za život, jer božanski zakon glasi da će živjeti samo ono što je savršeno. Stoga je Bog osigurao posredničko Kraljevstvo Krista da se nosi s bijednim svijetom u njegovom nesretnom i poništenom stanju, nakon što je božanska kazna protiv čovječanstva prestala, bila poništena i opozvana. Opoziv smrtno presude ne utječe na obnovu – to su dvije potpuno odvojene i različite stvari.

Uzmimo jedan primjer: pretpostavimo da je čovjek, koji je pravedno osuđen na smrt zbog ubojstva, već odslužio dvadeset godina zatvora i za to vrijeme je očelavio, izgubio pola zuba i donekle vid. Pretpostavimo da je na neki način postignuto poništenje kazne protiv njega i da je on oslobođen; bi li poništenje ostatka kazne vratilo čovjeku njegove zube, njegovu kosu, njegov vid ili bilo što drugo? Sigurno ne. Ali da je ljubazni prijatelj na neki način postigao nagodbu za njegovu kaznu, možemo biti sigurni da bi mu taj isti prijatelj nakon puštanja na slobodu rado pomogao na bilo koji način u svojoj moći – da, koliko god je to moguće, nadoknadi njegov gubitak. Mogao bi mu nabaviti naočale koje bi mu pomogle s vidom, umjetne zube i periku, i to bi bilo najpribližnije onome što Gospodin Isus namjerava učiniti za ljudsku obitelj procesima obnove.

Milenijsko će Kraljevstvo imati punu odgovornost nad ljudskom obitelji. Onome koji je kupio rasu svojom vlastitom dragocjenom krvlju, onome koji je izdejstvovao poništenje kazne, bit će odobreno tisuću godina da izvrši vraćanje tolikih onih koje je kupio, a koji su se odlučili vratiti u sklad s Bogom i Njegovim zakonima.

Vidjeli smo da neće biti u osuđenom stanju, jer će im grijesi biti oprošteni. Iz istog razloga oni neće biti opravdani vjerom, jer je bolje biti oprošten nego biti samo „pokriven”, ili smatrati se oproštenim. Njihovo stanje i odnos s Kristom prema pripremama milosrđa Novoga saveza bit će sve što se može poželjeti za njih. Mala zbrka može neko vrijeme prevladavati u našim umovima o ovoj temi opravdanja. Shvaćajući koliko je važno naše opravdanje, koliko je neophodno za naš odnos s Ocem i naše sunasljedstvo s Kristom, sada smo skloni osjećati da bi sličan proces opravdanja bio neophodan za svijet u budućnosti. Ali nije tako. Kad bi svijet bio na sudu pred Ocem, trebalo bi mu opravdanje, to jest, uračunato pripisivanje pravednosti, pokrivanje Kristovom zaslugom itd.; ali oni ne smiju stajati pred Očevim sudačkim stolcem do kraja Milenijskog doba. Oni trebaju biti na sudu i suđenju pred Kristom, ne kao Adamovi sinovi, pod njegovom osudom itd., već kao pojedinci, uzeti samo zbog onoga što jesu, suđeni prema svojim sposobnostima poslušnosti. Na kraju Milenijskog doba, kada će Kristovo Kraljevstvo biti predano Bogu, samome Ocu (1. Kor 15:24), ovi neće trebati opravdanje vjerom da bi stajali pred Njim, jer će tijekom Milenijskog doba oni biti suđeni prema svojim djelima, i samo oni koji su opravdani djelima imat će ikakav položaj pred Ocem; i oni, budući da su savršeni, neće trebati nikakvo pokrivanje za nesavršenosti, već će biti upravo u takvom stanju kakvo bi Otac mogao odobriti i proglasiti dostojnima kontinuiranog, trajnog života.

ŠTO JE POKAJANJE?

Pitanje: Kako biste definirali pokajanje s biblijskog stajališta?

Odgovor: Websterova definicija daje samo gledišta čovječanstva općenito o ovoj temi. Ne trebamo birati što nam se više sviđa, već trebamo odabrati definiciju koju Sveto pismo podupire; naime ovo: „žalost po Bogu stvara pokajanje.“ Ljudima može biti žao, a da se ne kaju, u stvarima u kojima nisu uspjeli tamo gdje su željeli uspjeti. Ovo nije božanska tuga, već samo tuga razočaranja i žaljenja; kao što je lopovu koji je pokušao ukrasti i bio uhvaćen bilo, naravno, žao što je uhvaćen. Žalost po Bogu je ona koja je tuga zbog grijeha, a ne zbog kazne, a tuga zbog grijeha proizvodi pokajanje i promjenu karaktera – jedinu vrstu priznatu u Svetom pismu.

Nemojmo biti pogrešno shvaćeni u ovoj stvari. Tuga zbog grijeha ne znači nužno određenu količinu suza i agonije: ona znači skrušenost srca, srce koje žali zbog grijeha, s punom odlučnošću da se učini suprotno. Ovo spominjemo jer neki naši prijatelji metodisti smatraju da nije bilo istinskog pokajanja ako nije bilo manifestacija agonije. S tim se ne možemo složiti. Tuga ili žaljenje u pogledu prošlosti očituje se radikalnom promjenom života.

Nismo kompetentni prosuđivati Kajinov slučaj, utvrditi je li imao odgovarajuće pokajanje ili se samo bojao kazne. „Ne sudite ništa prije vremena.” Kajinovi osobni osjećaji ne bi imali nikakve veze s činjenicom da je on općenito predstavljao svijet, s njegovim zlim duhom, dok je Abel predstavljao Krista i Crkvu, s duhom žrtve. Zasigurno, ako se gnušamo zla i tugujemo zbog činjenja onoga što je pogrešno, a prianjamo uz ono što je dobro, to mora biti zato što smo naučili „prekomjernu grešnost grijeha.” To podrazumijeva žaljenje za bilo koju mjeru svojevoljnosti u grijesima koje smo možda počinili.

Što se tiče ponovnog opravdanja; vjerujemo da je prilično mnogo kršćana rođeno u opravdanom stanju, i da su osjećaji njihovih srca uvijek bili za pravednost, te da stoga ne mogu sebe optužiti da su grijeshili namjerno, niti osjećati tako veliko kajanje kao oni koji su živjeli u grijehu – u otuđenju od Boga. Niti bi trebali. Oni su već Gospodinovi i za njih bi se obratiti (okrenuti) značilo odvratiti se od Gospodina. Urednik je jedan iz ove klase.

SJEDITI S ABRAHAMOM, IZAKOM I JAKOVOM U KRALJEVSTVU

Pitanje: Na koga se misli kad se kaže: „Mnogi će doći s istoka i sa zapada i sjest će s Abrahamom, Izakom i Jakovom u kraljevstvu nebeskom?” – Mat. 8:11.

Odgovor: Kao što je već istaknuto u seriji Svanuće, samo će evanđeoska Crkva sačinjavati Kraljevstvo u njegovom najvišem i najstrožem smislu; ali Abraham, Izak i Jakov i svi drevni dostojnici bit će glavni

službenici tog Kraljevstva u svijetu čovječanstva, i cijelo čovječanstvo bit će pozvano da dođe u sklad s duhovnim Kraljevstvom, da se Božja volja može izvršiti u ovome, kao zemaljskoj klasi, kao što se to čini u nebeskoj klasi. U tom smislu riječi, svi koji prihvate odredbe i uvjete Kraljevstva sjest će, ili počivati i biti u miru s Bogom, s Abrahamom, Izakom i Jakovom i svim vjernima zemaljske klase. Tako će se vidjeti da Gospodin ukazuje na veliku klasu svijeta čovječanstva koji će konačno postati građani zemaljske faze Kraljevstva. Ova ista misao predstavljena je u Otkrivenju, gdje se naslućuje da će svi dostojni ući u grad – Kraljevstvo – dok će izvan njega biti svi nedostojni, koji ljube i služe grijehu, predmeti Druge smrti.

„DJECA NEPOS LUHA”

Pitanje: Tko su „djeca neposluha” (Ef. 2:2)?

Odgovor: Budući da je otac Adam stvoren na Božju priliku i označen je sinom Božjim, slijedi da bi sva njegova djeca, da su ostala u skladu s Bogom, bila sinovi Božji – zemaljski sinovi. Ali budući da je Adam postao neposlušan, a sva su njegova djeca sudjelovala

u njegovom padu, sva Adamova rasa su djeca neposluha, djeca pod kaznom, pod gnjevom, osim onih koji su „izbjegli osudu koja je nad svijetom,” prihvaćanjem božanske pripreme milosti i povratka u sklad sa svojim Stvoriteljem. Oni koji se vrate u sklad s Bogom na određeni način postaju djeca poslušnosti; oni koji to ne učine, iako još nisu imali punu priliku koju je Bog zamislio, na kraju će morati razlikovati dobro od zla, i iako mogu izabrati dobro, ipak su, čak i sada, opisani kao „djeca neposluha” i „djeca gnjeva.”

MRTVI ZA ZAKON PO TIJELU KRISTOVU

Pitanje: U Rimljanima 7:4 čitamo: „I vi ste umrli Zakonu tijelom Kristovim da se vjenčate s drugim, s Onim koji je uskrsnuo od mrtvih.” Na koje se tijelo misli – na Isusovo tjelesno tijelo ili na „Crkvu, njegovo tijelo”?

Odgovor: Odnosi se na Isusovo tijelo, čija je smrt poništila sve zahtjeve Zakona protiv vjernog Židova – koji je oslobođen da se sjedini s uskrsnim Kristom (Gospodinom slave) kao nova stvorenja, kao Njegova Nevjesta.

